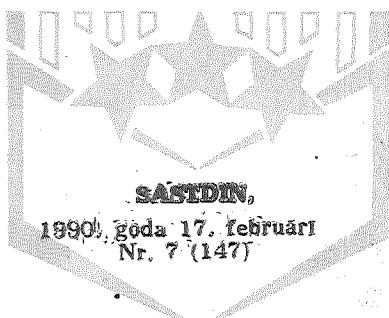

JAUNAIS CĒSIS

Agrofirmas „Sorkonais Oktobris“ laikrokssts

Cena 5 kap.

Priekšroka Jānim Vucēnam

Uz priekšvēlēšanu sapulci 8. februārī bija atnākuši 155 Riebiņu ciema iedzīvotāji un, kopā ar savu kolektīvu, ari vairāki agrofirmā strādājoši, bet Preiļos dzīvojosi cilvēki. Cenšoties atrast optimālāko variantu vēlētāju skaita vienādības ziņā, vēlēšanu apgalbalā veidotāji tūšam vai netišām ir sadalījuši agrofirmas jaudis divas daļas — 160. Preiļu un 162. Pelēču vēlēšanu apgalbalā. No vienas pusēs: ja kolektīvā ir vienprātība, to sadalit nozīmē vājināt spēkus. Bēt no otras pusēs: tagad agrofirmes piedālīsies divu deputātu ievēlēšanā, un tātad Latvijas parlamentā mums būs dubultpārstāvniecība. Kā mēdi teikt, nav jauna bez laba, un otrādi.

162. Pelēču vēlēšanu apgalbalā, kurā ietilpst ari Riebiņu ciems, līdz 8. februārim kā deputātu kandidāti LPSR Augstākās Padomes vēlēšanām figurēja 2 pretendenti — Aglonas internātskolas direktors Andris Puzo un bijusais raijona izpildkomitejas priekšsēdētājs Jānis Vucēns. Viņi abi bija ieradušies ari uz šo sapulci, jo ikviens mūsu deputātu kandidātam, kurš grib tikt reģistrēts vēlēšanām, līdz 18. februārim bija jāsāvāc 500 balsis. Abiem vieniem bija atbalstītāji ari Riebiņos. Jāņa Vucēna kandidatūru izvirzīja A. Sabanskis, viņam piebiedrojās J. Korotkova, J. Zurova, I. Staričenoks, V. Leonova, R. Kavinskis. Savukārt Andri Puzo kā deputātu kandidātu ieteicā A. Maslobojevs un J. Beķis. Viņu raksturoja viņa bijusais skolotājs un kolējs J. Anspoks.

Būdams ists sava kolektīva patrioti, P. Skutelis deputātu kandidātu sarakstu gribēja papildināt ar vēl vienu ne mazāk cienīgu

— agrofirmas generāldirektora Romualda Kavinska vārdu. Taču sapulce, cīviem balsojot pret, pieņēma R. Kavinska lūgumu atbrivot vinu no šī goda. Ari viņš ir Riebiņu patriots, ieaudzis šeit tik ciešām saknēm, ka doma par cīviem pamešanu kaut vai uz dažiem gadiem (bet ar to būs jārēķinās ikvienam ievēlētajam deputātam) šķiet nepieņemama.

◆ Pēc LKP agrofirmas komitejas sekretāres Z. Agafonovas lūguma sapulces dalībnieki uzķavējās, lai atbalstītu vai noraidītu iepriekš izraudzītās un ar cīviem apspriestās kandidatūras tautas tiesas pīsēdētāju pienākumu veikšanai. Tekla Džubina, Alberts Eglītis, Lillija Lauce, Valentina Rutkovska, Ivans Staričenoks, Ernestine Sniņova, sapulces akceptēti. Turpmāk nepieciešamības gadījumos piedalīties tiesas sēdēs rajona tautas tiesas sastāvā.

◆ Bet pēc oficiālās — vēlēšanu sapulces vēl sekoja ilggadējā koħoza valdes priekšsēdētāja Romualda Kavinska atklāta saruna ar saviem darba un cīnabiedriem vai padotajiem — kā nu kuram labāk patik justies. Saruna gada pārskata un vēlēšanu sapulces priekšvakārā. Patiesībā tas jau viens nav temats avīzes informācijai, bet varbūt — stāstam. Un tad tas būlu stāstīs par to, ka stiprals prot balkt stiprs īebkuros astakatos un cīvēka lielu mu neviens no malas vienam nevar nedz iedot, nedz atmēt. Jā, savā laikā — pirms gandrīz 35 gadiem — liebinišiem veicās ar valdes priekšsēdētāja izvēli; par to liecina ari saimniecības stabilitāte.

◆ Vēl klātesošie noklausījās agrofirmas generāldirektora vietnieka ekonomikas iauztājumos Anatolia Sabanksa informāciju par to, kādi ieviekšārbi iaukti vaju sistēmas ieviešanai kopsaimniecībā.

M. GEKISA

Čipsi — pārtikas prece

Stabili strādā cietes rūpnicas čipsu cehs — astonas sievietes un divi atslēdznieki — Vitālijs Cepulis un Juris Mierīns. Aizvadītāja gadā šis kolektīvs saņēja 167 tonnas garšīgo, skraukšķošo plāksnīšu, savu uzdevumu pārsniedza par 17 tōnnām.

Veiksmīgi iesākts ari jaunais darba celiens. Šī gada pirmajā mēnesī pārētāji saņēmuši 18,5 tonnas ceħā izgatavoto čipsu, mēneša plānu kolektīvs to izgatavošanā pārsniedzis par trim ar pusi tōnnām.

Preiļu produkciju saņēmuši rīdzinieki (sešas adreses), daugavpīleši, rēzeknieši, stučenieši, daja aizcelojuši ari uz Lenīngradu. Pircēji vairāk iecienījuši glītās karbiņas safasētās plāksnītes.

ATTĒLĀ: ar vinu rokām top čipsi, darbs ceħā organizēts divās mainās. Strādnieces rūpīgi raugās, lai viņu produkcijai būtu ne tikai teicamas garšas īpašības, bet tā patērtājus pievilktu arī ar savu labo izskatu.

Agroķīmiskajam dienestam — 25

Vissavienības Valsts agroķīmiskais dienests Padomju Savienībā izveidots, pamatojoties uz 1964. gada 9. aprīļa PSRS Ministru Padomes lēmumu «Par Vissavienības agroķīmiskā dienesta organizēšanu lauksaimniecībā». Ar tam atbilstošu 1964. gada 10. Jūnija Latvijas PSR Ministru Padomes lēmumu izveidots Latvijas PSR Valsts agroķīmiskais dienests. Galvenie uzdevumi:

— nodrošināt sistemātisku visu republikas augšņu agroķīmisko izpēti un kartēšanu;

— noteikt mēlošanas un augšņes kalkošanas līdzekļu kvalitāti;

— kopā ar zinātniskās pētniecības iestādēm, pamatojoties uz izmēģinājumos un ražošanā iegūtajiem datiem izstrādāt rekomendācijas par mēlošanas līdzekļu un augšņes kalkošanas materiālu racionālu izmantošanu;

— kontrolēt šo rekomendāciju leviešanu saimniecību praksē;

— sistematiski noteikt sagatavotās lopbarības kvalitāti un barības vērtību;

— kopā ar attiecīgām zinātniskās pētniecības iestādēm izstrādāt rekomendācijas par lopbarības racionālu izmantošanu mājdzīvnieku ēdināšanā;

— veikti augšņes kīmiskās meliorācijas un daļēji augšņes mēlošanas līdzekļu iestrādes darbus.

PSKP Centrālās Komitejas 1978. gada jūlijā plēnumā tika izvirzīts uz-

devums visu agroķīmisko dienestu ar tam nepieciešamo materiālo bāzi koncentrēt lauksaimniecības orgānu bāzi.

Ari Latvijas KP Centrālā Komiteja un Latvijas PSR Ministru Padome 1979. gada 25. septembrī pieņēma atbilstošu lēmumu «Par vienota specializēto agroķīmiskā dienesta izveidošanu Latvijas PSR».

Vienoto specializēto agroķīmisko dienestu Padomju Savienībā vadīja PSRS Lauksaimniecības ministrijas Lauksaimniecības agroķīmiskās apkalpošanas zinātniskās ražošanas apvienības «Vissavienības lauksaimniecības kīmija» priekšsēdētājs, PSRS lauksaimniecības ministra vietnieks.

Zinātniskajai ražošanas apvienībai «Vissavienības lauksaimniecības kīmija» bija pakļauts Centrālais agroķīmiskās apkalpošanas institūts, Centrālā eksperimentālā laboratorija amonjaka un citu šķidro mēslu izmantošanai lauksaimniecībā, kā arī citas specializētās iestādes un organizācijas, kas bija saistītas ar lauksaimniecības kīmizācijas un augu aizsardzības jautājumu risināšanu.

Centrālais agroķīmiskās apkalpošanas institūts metodiski vadīja un kontrolēja visu Padomju Savienības teritorijā esošo lauksaimniecības kīmizācijas staciju un agroķīmiskās laboratoriju darbu. Izstrādā-

ATTĒLĀ: šoferis A. Belousov.

J. SILICKA foto

Pārmaiņu gars Padomju Armijā

23. FEbruĀRIS — PADOMJU ARMIJAS UN JURAS KARA FLOTES DIENA

Strauju pārmaiņu laiks iestājies ari mūsu valsts armijā, vispārējās pārbūves gaisotnei savilnojusi visus slāpus no augstākā komandējošā sastāva līdz pat lejrindas kareivjiem, asāk un šķautnaināk izcejas tādas attiecību dimensijas, par kurām agrāk nebija pieņemts runāt.

Jauno pārmaiņu elpa jūtama gan no pazīstamo armijas laikrakstu «Krasnaja zvezda» un «Za Rodinu»

ko varam lasīt ik dienas, lappusem, no televīzijas pārraidēm, kur pie vieniem «kapalajiem galdiem» sīrī generāli apsēžas ar civilo dienestu laudīm un kareivagajam Sieviešu līgas pārstāvēm, lai apspriestu sasāpējušos jautājumus. Daudz tiek diskutēts par republiku jauniešu dienēšanu tuvāk dzimtajām mājām, republikānisko karaspēka daļu formēšanu, slaveno pulku un divīziju tradīciju atjaunošanu un

pārmontošanu, mūsu republikas Augstākā Padome pirmajā lasījumā izskatījis likumprojektu par alternatīvo (darba) dienestu.

Armija, kura daudzus gadus tika vārdos uzskatījusi sevi par tautas armiju, tautas interešu sargātāju, tagad ari darbos pārkārtojas uz šo vilni. Kā viens jaunais dzīmst mokās, ari attiecībā uz armijas pārkārtošanos ne vienmēr viss noris saskaņas un vie-notības garā.

MERNIEKA LAIKS

LATVIJAS PIRMAJA PARLAMENTA

DARZENKOPJA KALENDARS 1990. GADAM

GAVENIS

SALDEJUMS

AGROĶĪMISKAJAM DIENESTAM — 25

MOZLIT NU MYUSU PRESES VĒSTURES

KATOLU BAZNĪCAS LATGALE

2. lappuse

3. lappuse

4. lappuse

(Nobeigums 2. lpp.)

Agrokīmiskajam dienestam — 25

(Sākums 1. lpp.)

ja augstes, mēslošanas līdzekļu, kīmisko meliorantu, lopbarības, kīmisko konservantu u. c. analīžu metodiku. Kontroleja kīmīzācijas staciju un agrokīmisko laboratoriju analītiskā darba precizitāti. Vadīja un kontroleja agrokīmiskās kartēšanas darbu Padomju Savienībā. Izstrādāja agrokīmiskā dienesta izmēģinājumu shēmas konkrētām augstes un klimata zonām. Apkopojā augstā agrokīmiskās kartēšanas, izmēģinājumu, organiskā mēslošanas līdzekļu un lopbarības kvalitātes datus. Uz šo datu pamata kopā ar Vissavienības Lenina Lauksaimniecības ZA institūtiem un citām zinātniskās pētniecības iestādēm izstrādāja rekomendācijas un priekšlikumus par lauksaimniecības kīmīzācijas darba uzlabošanu un pilnveidošanu.

Centrālā eksperimentālā laboratorija amonjaka un citu šķidro mēslu izmantošanai lauksaimniecībā veicēja pētniecības darbu par amonjaka izmantošanu kultūru mēslošanai un kūdras un lopbarības amonīzēšanai. Izstrādāja rekomendācijas par amonjaka un šķidro minerālmēslu izmantošanu lauksaimniecībā.

Centrālajam agrokīmiskās apkalpošanas institūtam un Centrālajai eksperimentālajai laboratorijai atgāja un citu šķidro mēslu izmantošanai lauksaimniecībā bija filiāles un teritorīlās nodalas visā Padomju Savienībā.

Mūsu republikā Bauskas rajona Kolhozā «Uzvara» tika izveidota Centrālā eksperimentālās laboratorijas amonjaka un citu šķidro mēslu izmantošanai lauksaimniecībā Baltijas filiāle, ko vadīja lauksaimniecības zinātnu kandidāts P. Briedis.

Filiāli apgādāja ar modernu aparātu un iekārtu.

tām, kas bija nepieciešamas pētniecības darba izvešanai, tai tika nodota jaunākā tehnika amonjaka un citu šķidro mēslošanas līdzekļu pielietošanai. Pamatoties uz izmēģinājumu datiem un praktisku pieredzi, filiāles zinātnieki T. Rūķis, U. Karelis, P. Briedis u. c. izstrādāja rekomendācijas Baltijas republikām par amonjaka un šķidro mēslu pareizu izmantošanu.

Istenojot 1979. gada 25. septembra lēmumu, agrokīmiskā dienesta vadīšanai republikā, ar 1979. gada 1. oktobri tika izvēldota Latvijas PSR Lauksaimniecības ministrijas Lauksaimniecības agrokīmiskās apkalpošanas zinātniskā ražošanas apvienība «Latvijas agrokīmija» ar apvienībām visos republikas lauku rajonos.

Zinātniskās ražošanas apvienība (ZRA) «Latvijas agrokīmija» izveidota uz Latvijas PSR Lauksaimniecības ministrijas kīmīzācijas pārvaldes un Latvijas PSR Valsts lauksaimniecības ražošanas tehniskās nodrošināšanas komitejas agrokīmiskajā apkalpošanā iesaistito pārvalžu bāzes.

Lauksaimniecības agrokīmiskās apkalpošanas Zinātniskās ražošanas apvienības «Latvijas agrokīmija» priekšsēdētājs bija Latvijas PSR Lauksaimniecības ministra vietnieks J. Lapše.

Zinātniskās ražošanas apvienības «Latvijas agrokīmija» sastāvā ietilpa sekojošas pārvaldes un daļas: agrokīmiska dienesta, kīmīska produkcijas apgādes, ražošanas pārvaldes, organisko mēslu un kūdras pielietošanas, minerālmēslu un indigo kīmīkāliju pielietošanas, mehanizācijas, kapitālās celtniecības un plānu-ekonomiskā nodalas, grāmatvedība.

Zinātniskajai ražošanas apvienībai «Latvijas agro-

kīmija» bija pakļautas: Republikānska lauksaimniecības kīmīzācijas projektes un pētniecības stacija ar galvenajiem (vadošajiem) un vecākajiem agrokīmiskiem rajonos. Republikānska augu aizsardzības stacija ar galvenajiem augu aizsardzības agronomiem rajonos, lauksaimniecības agrokīmiskās apkalpošanas «Latvijas agrokīmija» rajonu ražošanas apvienības.

Vienotā specializētā agrokīmiskā dienesta galvenais uzdevums — nodrošināt zinātniski pamatošu organisko un minerālo mēslošanas līdzekļu, kīmisko un bioloģisko augu aizsardzības līdzekļu, augstes kīmisko meliorantu, lopbarības piedevu, augu augšanas stimulatoru u. c. lauksaimniecības kīmīzācijas līdzekļu izmantošanu mūsu republikā.

Nodibinoties Latvijas PSR Valsts agrorūpniecības komitejai, praktiski izmainās arī agrokīmiskā dienesta darbs. Rajonu «Latvijas agrokīmija» apvienības tiek pakļautas rajonu Agrorūpniecības apvienībām. Ar Latvijas PSR Valsts agrorūpniecības komitejas 1986. gada 18. jūlija pavēli RZRA «Latvijas agrokīmija» daļēji tika izmaiņoti pienākumi attiecībā uz rajonu apvienībām. Reorganizāciju rezultātā krasī samazinājās agrokīmiskā dienesta štati. Saldus, Rīgas, Gulbenes un Bauskas rajonu apvienības tika pievienotas «Lauktēhnikas» rajona apvienībām.

RZRA «Ražiba» izveidota 1988. gada 1. jūlijā, apvienojot vienā organizācijā Republikānsko lauksaimniecības kīmīzācijas projektes un pētniecības staciiju (Augsnes pētniecības centru). Republikānsko augu aizsardzības staciiju, ZRA «Latvijas agrokīmija» un Republikānsko materiālu tehniskās apgādes bāzi Iecavā.

1990. gada Janvāri atzīmēta vienotā specializētā agrokīmiskā dienesta desmitā gadu pastāvēšana.

A. SKROMANIS,
A. PAVULE

LATGOJAS VĀRDS

Catgalits

Kazimirs Skrinda.

Mozlīt nu myusu preses vēstures

1917. goda pošā nūgalē — decembrī, zam revolucionārās nūtykumā Ispāda, sovu pastovešonu izbeidze kodreiz vyspopularokais un vysvairok laseitais myusu nūvoda laikroks «Dryva», kū vasalus 10 godus tik sekmeigi beja vadējis un redīgejis plaši pazeista maiņu myusu sabidrysais darbiniks Kaz. Skrinda.

Pēc šo laikroksa slēgšanas Rēzeknē vēl kaudu laiku iznoce: Vl. Zeimāla, J. Opyncāna, J. Zvidra un Zarkeviča vadeibā avizes «Taisneiba» (latvisu volūdā) un «Vlasti bednoty» (krīvu volūdā). Obi šī laikroks tika iznoce lūti naraugulāri un uz lūti slykta, pat itynamo papeira (brynuņa krosā), ar tirāzu apm. 1 000 eksemplārus kots. Symos avizes dominēja golvonūkort partijas relikumi un uzaukumi. Ratūs gadējumos tika ievitota kāda dzeja.

Kod nu Rēzeknē evakuējosi P. Stučkas valdeiba, sovu iznokšonu izbeidze ari obas šos avizes.

Tādā kora Latgola pastāvīgi bez sovas preses.

1919. godā vesorā Reģa sasalasējot tur dzelzceļu līnijā un nūlēme izdūt jaunu laikroksu «Latgojas Vards». Symā

sakarā pi Tautas Padūmes latgalīšu frakcijas tyka izvēldota sevišķa komiteja, kura uzņemē vysus pino-kumus un ryupes par šo laikroksa topšonu un jo atteisteibas gaitu. Komitejas sastovā iegoja: St. Kambara, V. Selle, Jōns Grīšans, P. Zadvinskis, Jez. Trasuns, J. Ločmejs, V. Jankovskis, Frid. Obsteins un E. Balodis. Par avizes redaktoru tyka ievēlāts preilijs Odums Turkopuls, kuravadeibā pakopeniski laikroks soce igyut popularitāti tautā, ka jū pilneigi var uzskateit par «Dryvas» tradīciju mantinikū. Ari abonētoju skaits arvīpāuga.

Dreiži komitejā nūtykna šķelšonos un ivārojama daļa nu leidzstrodnīkām porgoja strodot uz jaundvyanām laikroksu «Latgalits», kura pyrmals numurs iznoce Reigā 1920. godā. Sokumā jū redīgēja St. Kambara, bet pēc tam J. Kindzuls (Cenču Jezups), Jez. Uljans un Vl. Rubuls. «Latgalits» pastovēja leidz 1926. godam, bet naizturēt «Latgojas Vards» konkurenci likvidējot.

1921. godā «L. Voram» nūsamaina rēdaktors un O. Turkopuja vīta laikroksu «Latgojas Vards». Symā

veikme. Ari pats laikroks tu Reigas porsacei uz Rēzekni, kur jū drukoj. Rēzeknes tipografeja «Dorbz un Zineiba» 1926. godā šo laikroksa redakcijas vadību porjam O. Veikmes brojs Jōns, kuru sovkort nūmaina Dr. J. Migliniks, pēc tam J. Ikovniks, P. Rudzeits, J. Kārkle, A. Pastors, A. Zuromskis un tod mons. H. Trūps, kas jū voda leidz 1940. gada 10. augustam.

1939. godā 31. augustā «L. Vards» nūsvinēja sovē 20 godu pastovešonā jubileju, sakarā ar tū tyka izlaists speciāls jubilejas numurs ar 20 loppusem un krosainā apdare.

Nasaskotūt uz tū, ka vysa šo laikroksa pastovēšonās laikā lūti bīži mainējos redaktori, tūmār jys stingri un konsekventi pīsaturēja pi sovīm prīcīpim, kuri tyka deklarāti dybynošanas dinā. Un tī beja:

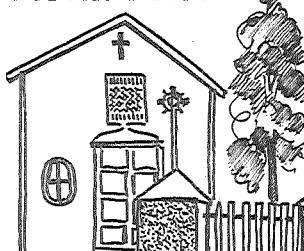
...Skaidrot sovīm lasētojim tagadējo laikmeta patīsū stovūkli, uzsverūt myusu nūvoda vajadzelbas un uzdavumus un, apsvīnojūt, meklēt pareizūs cēlus tautas lobklojeibas cēlonai.

ED. KOZLOVSKIS,

Rēzekne

Katolu baznīcas Latgalē

LUDZAS DEKĀNATS

Jau viduslaikos LUDZA bija baznīca, tā nodega Livonijas karā. Pateicoties bīskapa N. Poplavskas pūlēm, 1678. gadā uzcelā koka baznīcu, tā nodega 1736. gadā Kanoniķis Abrikis divus gadus vēlāk uzcelā jaunu baznīcu (apbedīts zem tās sakristijas pakāpēm).

1742. gadā baznīca Jaunavas Marijas Debesīs Uzņemšanas godam

konsentrēja bīskaps Puzina.

Tā atzīmēja 615 kvadrātmētru lielu platību, bija ar 2 torniem, 5 altāriem,

bagātigu liturgisko inventāru.

Nodega 1938. gada 11. jūnijā, dievkalpojumus noturēja kādā mājā lejā pie Karnicku kapellas.

Sīmāja nodega 1958. gada Dekāns J. Gabrāns sāka

celt jaunu kieģeļu baznīcu,

ll pasaukles kādā palika

nepabeigta (darbi turpinās tagad).

Karnicku kapella celta

1738. gadā, oktogeniskas

formas koka celtne, no ārpusē apšūta ar daļiem, bet iekšpusē apmesta, kieģeļu

grida un koka griesi. Viens altāris ar sv. Tadeja gleznu. Zem kapellas ir pagrabī, no 1958. līdz 1963. gadam kalpoja par draudzēs baznīcu. Uz Ludzas kapeliem ir māla kleķa kapella, celta pirms 1736. gada, dekāns Peteris Tuimāns 1959. gadā nojaucā vienu sānu un piebūvēja divtāku lielu telpu. Izveloda jaunākā baznīcu, kur dievkalpojumi notiek kopš 1963. gada.

AIZPŪRES draudzi noteikās 1929. gada no bīskaps Slobodzincas draudzēs, pievienojojat valrākas sādžas no Eversmužas, par pirmo prāvestu 1933. gada iecela K. Dujbīnsku. Viņš tūdaļ kērās pie baznīcas būves, plānu sastādīja arhitekts Skutāns, būvdarbus vadīja Sololovs. Pamatus

1698. gadā Pasienes dominkāni koka kapelli uzcelā ari EVERSMUIŽĀ (tagad CIBLA), bet tagadējā baznīca celta 1771. gadā, 1776. gadā iesvētīta apustula sv. Andreja gādā. No vecās koka baznīcas tē saglabājušās divas — sv. Pētera no

1715. gada un sv. Rozājas no 1746. gada. 1876. gada baznīca pagarināta par 6,5 metriem, 1883. gada uzcelts zvanu tornis, 1896. gada — mūra žogs, 1891. gadā iegādātas ērgeles. Platība — 125 kvadrātmētri.

IZTALSNĀ sākotnēji bīskaps Eversmužas filiāle — uz kapeliem 1800. gada celta kapella. Tā no pamatiem līdz pusei bija no mūra, bet virsdaļa — no koka, iesvētīja Ludzas dekāns Jāzeps Kirkella. Kad 1927. gadā nodibinājās Iztalsnas draudze, tā kļuva par draudzēs baznīcu. Apkārt vecajai kapellai 1934. — 1938. gados prāv. P. Tuimāns uzcelā jaunu mūra baznīcu ar diviem torniem, veco novāca, iesvētīja bīskaps B. Sloškāns. Platība — 150 kvadrātmētri.

Jāņa Cels

Zemnieku saimniecību dibināšanas rajona turpinās. 31. janvārī uz kārtējo agrofirmas «Sarkanais Oktobris» kolhoza valdes sēdi, kurā sprieda par zemes piešķiršanu vēl diviem zemes gribētājiem mūsu cieņa teritorijā, bija ieradies arī Preiļu rajona galvenais inženieris zemes ierikotājs ANTONS VALAINIS. Pa lūdzam viņam interviju.

— Pastāstiet, lūdzu, par zemnieku saimniecību dibināšanu gaitu mūsu rajonā!

— Pirmā nodibinājās 1988. gada decembrī «Dubnā», kur zemi individuālu lietošanā pieprasīja Jānis Pastars. Tagad viņš ir jau rajona zemnieku valdes priekšsēdētājs. Tā tika ievēlēta šī gada janvāri, un tās sastāvā ietilpst seši jaunsaimnieki. Valde aizstāv zemnieku intereses rajonā, gādā par tehnikas būvmateriālu taisnigu sadali, rīsina cītus būtiski svarigus jautājumus. Ar katru dienu tas kļūst arvien problemātiskāk, jo zemnieku saimniecību skaits rajonā nemitīgi aug, ik mēnesi papildinoties apmēram ar 10 jaunām. Līdz 1990. gada 1. februārim rajonā bija nodibinājušās jau 104. Visvalrāk — 17 jaunsaimniecības — februāra sākumā bija Rušonā un par 1 mazāk — Ruzētos. Abos šajos cīemos tas notiek ar republikas Agrorūpniecīkās komitejas īpašu materiālu atbalstu.

Jaunsaimniecību vidējā platība ir 21,2 hektāri, tomēr, atsevišķi nemot, amplitūda ir ļoti liela, piemēram, vismazākajā zemnieku saimniecībā rajonā līdz šim ir 4 ha, vislielākajā — 62 ha. Krietni pārsniez vidējo arī agrofirmas teritorijā pirmā — Ivana Pastara saimniecība — 54,6 ha. Visizplatītākā mūsu «fermeru» specializācija —

piena un galas ražošana, taču ir arī tādi, kas par galveno uzskata bīskopību, vairīgas cūku turēšanu, putnkopību... Starp citu, arī es pats esmu iecerējis Silajānos personisko saimniecību, kur nodarbošos ar augļkopību.

visu bija jātieka galā vietnam. Visas šīs problēmas jārisina, un tās arī ir atrisināmas.

Bet grūtāk ir ar to darba pusē, kas nav atkarīga tikai no manis — ar skaidrojošo pusī. Kad zemniekiem tiek piešķirta zeme,

jas PSR kopš šī gada janvāra precīzs un papildināts ar dažiem jauniem punktiem. Sie dokumenti tad arī ir galvenais notecejs mūsu darbā.

Taču prakse ir tik daudzveidīga, ka bieži vien izrādās: likums nevar paredzēt un viennozīmīgi izšķirt vienas kolīzijas ap kādu zemes gabalu. Esmu kategoriski pret (un tagad manas domas sakrit ar jau pilnveidojušos likumu), ka kolhozi piešķir cilvēkam pašiem nederīgās zemes. Ne jau zemnieks tās aizlaida, aizaudzēja ar krūmām, tad kāpēc lai viņš tagad plēstos, labodams čītu bezsaimniecīskumu? Bet tikpat apšaubāmi arī no zemnieka tūses ir prasīt sev tos ieoptos laukus, kuros nu jau sen saimnieko cīti cilvēki. 40 gados dzīvē daudz kas ir izmaiņījies. Ne jau velti nupat te piemītējatos republikas Augstākās Padomes janvāra sesijā pieņemtošajos likuma grozījumos noteikta šāda secība: zemes gabalu piešķiršana: pirmām kārtām tiesības ir tiem, kuriem uz šī zemes gabala atrodas viņu īpašumā esošā māja, un tikai pēc tam bijušajiem (pirms 1940. gada 21. jūlijā) piešķirāmās zemes īpašībām, vai viņu mantiniekiem. Ciemā laudim ir priekšroka salīdzinājumā ar rajona un republikas iedzīvotājiem.

Jūsu kolhoza valdes sēde, kurā mani palūdza pie-

dalīties, lēma par zemes piešķiršanu Broņislavam Veigulim. Intereses, par kurām viņš cīnījās, protams, ir skaidras un saprotamas — dabūt sev labu zemi. Taču man kā zemes ierikotājam nav tiesību domāt tikai par viņa labumu. Man jāpatur prātā arī maz-

dāržinu īpašnieku tiesības, agrofirmas intereses, pilsētas attīstības perspektivas un jādomā arī par tām zemēm, kuras paliks vispār neizrautotas, bez saimnieka, ja tiks ņemts vērā tikai B. Veigula variants.

(Pēc tam, kad šī intervija bija uzrakstīta, gan kolhozā, gan B. Veigulim radās jauni, uz savstarpēju saprāšanos balstīti varianti, tāpēc A. Valaina teiktās jāuztver tikai kā piehmērs. — L. L.)

Domājot par perspektīvu, man ne visai saprātip liekis arī tas, ka cilvēkam zemes gabali tiek piešķirti divās dažādās vietas, nevis vienotā masīvā. Bet tikpat apšaubāmi arī no zemnieka tūses ir prasīt sev tos ieoptos laukus, kuros nu jau sen saimnieko cīti cilvēki. 40 gados dzīvē daudz kas ir izmaiņījies. Ne jau velti nupat te piemītējatos republikas Augstākās Padomes janvāra sesijā pieņemtošajos likuma grozījumos noteikta šāda secība: zemes gabalu piešķiršana: pirmām kārtām tiesības ir tiem, kuriem uz šī zemes gabala atrodas viņu īpašumā esošā māja, un tikai pēc tam bijušajiem (pirms 1940. gada 21. jūlijā) piešķirāmās zemes īpašībām, vai viņu mantiniekiem. Ciemā laudim ir priekšroka salīdzinājumā ar rajona un republikas iedzīvotājiem.

Problēmu, kā redzat, ir daudz, un visgrūtākā no visām man ir tā arbitraloma starp dažādām ieinteresētām pusēm, jo cilvēki nereti situāciju spēj saskaņot tikai no savu interešu viedokļa, cenzdamies tām neielikot arī likumu.

— Ko Jūs gribētu ļeikt zemnieku saimniecību kārtotājiem, gan lai atvieglotu savu darbu, gan arī lai cilvēkiem rastos skaidriba par zemes saņemšanas procesuālo pusī?

— Svarīgi ievērot formālitāti kārtotāšanas secību. Daži sāk ar to, ka griežas uzreiz pie manis — rajona zemes ierikotāja. Taču tāsāk no otra gala. Vispirms, kad viss labi apdomāts apsvērtas savas iespējas, jāiesniedz gan kolhoza val-

dei, kopsapulcei, gan ciema padomei atsevišķi iesniegums par to, cik lielu zemes gabalu jūs gribat nemēt. Protams, lēmuma pieņemšanas gaitā jāsaskaņo savs viedoklis ar kopsaimniecības agronomu un arī ar maņi. Agrāk Zemes kodeksā nebija paredzēta zemes nonemšana kopsaimniecībam bez viņu piekrīšanas. Taču tagad, ja puses nekādi nespēj vienoties mierīgā ceļā, pastāv arī tādas tiesības. Noteicosais pēc kopsapulces vai pilnvaroto saņēmēju lēmums, kuru pēc tam apstiprina rajona izplīdkomiteja. Taču līdz rajona izplīdkomitejas sēdei zemnieku saimniecības zemēi jābūt iemērītai, kā medz teikt, daba, un tas jau ir mans darbs. Man jāsagatavo arī zemes ierīcības plāns, kuru zemnieks sanem līdz ar zemi mūžīgā lietošanā. Ar to formalitātes beigušas.

Tātad, pie manis vajag griezties tikai pēc tam, kad lieta ievadīta uz vietas, savā kolhozā, kad jau pieņemts kāds lēmums, neatkarīgi no tā, vai tas jūs apmierina vai neapmierina. Interesentiem pazinoju, ka man var zvanīt pā telefoni 22738, vislabāk trešīnās, turklāt ar lielāku garantiju — dienas pirmajā pusē. Savukārt trešīnās gan skan zvana pēc zvana.

— Jānovēl, lai Jums pieteik energijas šajos spriegajos mērnieku laikos un lai nepietrūkst gudrības, tālredzības, taisnīguma un noteikības, domājot par Latgales lauku kopainavu un zemes prasmīgu izmantošanu! Paldies par sarunu!

Intervēja L. LAUCE

Mērnieka laiks

— Acīm redzams, ka tie republikai ir īsti mērnieku laiki. Un Jūs — zemu valsts inspektors, galvenais zemes ierikotājs mūsu rajonā, šajā jomā esat gan drīz val pati svarīgākā persona — mērnieks. Ar kādām problēmām sastopaties?

— Studējot Lauksaimniecības akadēmijā, man pat prātā neienāca, ka ieikūšu tādā plenākumu virvuli. Augstskolā jaunsaimniecības zemes ierīcībā neviens mūs negatavoja, tāpēc jāmācās uz vietas, praksē. Strādāju otro gadu, un robežu nosprausana zemnieku saimniecībām tagad ir viens no maniem galvenajiem un atbildīgajiem plenākumiem. Nav sava transporta, līdz šim nebija arī otrs palīga, ar

saduras ne tikai viņa un kolhozo, bet reizēm arī blakuseso kaimiņu intereses. Skaidrs, ka lietas izšķiršana jāveic, vadoties pēc likuma un nepārkāpot zemes ierīcības pamatprincipu — par zemes racionālu izmantošanu.

Attiecībā uz likumu jāteic, ka tas nemitīgi pilnveidojas, arī vairāk orientējoties uz zemnieku interešu levērošanu. Tagad jau mēs iemēram zemi mūžīgā lietošanā, kamēr 1988. gada republikas valdības sākotnējā lēmumā tas nebija paredzēts. Tie, kas klusībā domā par lielākas zemes plātības nemēšanu savā pārziņā, informēti par to, ka republikas Zemes kodekss un 1989. gada pieņemtais Likums par zemnieku saimniecībām Latvijā

jūsu kolhoza valdes sēde, kurā mani palūdza pie-

dalīties, lēma par zemes piešķiršanu Broņislavam Veigulim. Intereses, par kurām viņš cīnījās, protams, ir skaidras un saprotamas — dabūt sev labu zemi. Taču man kā zemes ierikotājam nav tiesību domāt tikai par viņa labumu. Man jāpatur prātā arī maz-

Izgriez un saglabā

Izgriez un saglabā

Dārzenkopja kalendārs 1990. gadam

	Janvāris	Februāris	Marts	Aprilis	Maijs	Jūnijš	Jūlis	Augustiš	Septembriš	Oktobiš	Novembriš	Decembriš
DIENAS, KAS NELAB. VĒLIGAS JEBKURAS KULTŪRAS SĒJAI	3, 4, 12, 13, 31	4, 5, 8, 9, 27, 28	3, 4, 7—9 26, 27, 30	3—5, 23, 24, 27, 28	1, 2, 20, 21, 28, 29	16, 17, 21, 22	14, 15, 18, 19, 22, 23	10, 11, 14, 15, 18, 19, 22, 23	6, 7, 10—12, 15, 16	3—5, 8, 9, 10—12, 15, 16	1, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 27, 28	1, 2, 6, 7, 25, 26, 29, 30
DIENAS, KAS LABVĒLIGAS SĀDU. KULTŪRU SĒJAI:												
Pākšaugi (pupiņas, zirni)	1, 2, 5, 6, 10	6, 15, 16	1, 2, 5, 6, 12—14	2, 11, 12, 29, 30	9, 10, 26, 27	4, 5, 14, 15	1—3, 12, 29, 30	8, 9	4, 5, 30	1, 2, 10, 11, 29, 30	2, 3, 6, 7, 29, 30	3, 4, 31
Baklažāni, kabači, avenes, upenes	9—11	6, 7, 13—17	5, 6, 12, 13	8—12	5—10	1—6, 14, 15	1—3, 12, 29, 30	8, 9	4, 5, 30	1, 2, 10, 11, 29, 30	6, 7, 25, 26	4, 31
Kāposti, kukurūza	1, 2, 6, 7, 10, 11, 29, 30	2, 3, 6, 7	1, 2, 5, 6, 28, 29	2, 25, 29, 30	5—9, 26, 27	4—6, 23, 24	1—3, 29, 30	23—26	4, 5, 8, 9, 21—23	1, 2, 19—21, 29, 30	25, 26	22—24, 27, 28, 31
Kartupeļi	17—25	15—21	14—21	11—17, 25, 26	22, 23	19, 20	16, 17, 20, 21	12, 13, 16, 17	13, 14	17, 18	13—16	10—17
Sipolloķi	—	15—18	14—19	11—15	8—12	4—8	1—6	—	22—26	—	—	12—16
Sipoli	19—23	15—19	14—19	11—15	8—12	6, 7	—	—	—	—	15, 16	12—17
Burkāni, rāceņi, kāji, zemenes	16—20	—	24, 25	20—22, 25, 26	18, 19, 22, 23	18—20	16, 17, 20, 21	12, 13, 16, 17	13, 14	10, 11, 16—18	13—16	10—14
Gurķi	10, 11	6, 7	5, 6	1, 2, 29, 30	8, 9	5, 6, 14, 15	11—13	7—8, 9	4, 5	10, 11	6, 7	3, 4
Pētersili, selerijas, salati	16—20	15, 16	24, 25	21, 22	18, 19, 22, 23	18—20	16, 17, 20, 21	12, 13, 16, 17	13, 14	10, 11, 16—18	13—16	10—14
Tomāti, kirbjī	—	15, 16	14—16	10—12	8, 9	5, 6, 14, 15	11—13	7—8, 9	4, 5	10, 11	6, 7	3, 4
Redisi	19, 20, 23, 24	20, 21, 25, 26	19—21, 24, 25	20—22, 25, 27	18, 19, 22, 23	18—20	16, 17, 20, 21	12, 13, 16, 17	13, 14	10, 11, 16—18	13—16	10—14
Bietes	16—20, 24, 25, 28, 29	20, 21, 25, 26	19—21, 24, 25	20—								

S. KUZNCOVS
DPI pāniedzējs

Latvijas pirmajā parlamentā

(5. turpinājums.)

Tajā pašā sēdē polemizējot ar Republikānu partijas pārstāvi Valdmani, kūrš apgalvoja, ka Latvija esot brīva, V. Seile atbildēja: mēs, latgalieši, varam pazīnot, ka lielinieki no Latvijas nav izdzīti, jo viņi vēl joprojām atrodas Latgale. Mēs, latgalieši, jau ne pirmoreiz dzīrdām, ka Latvija esot atbrīvota, bet val tād Latgale nav Latvija? (Aplausi.)

Seit nepieciešami šādi paskaidrojumi. Pirmkārt, šodien par V. Seiles notāju var sajūsmīnāties vai izteikt sašutumu, tomēr viņas dzīlais patriotisms, sāpes par savas dzīmtās pušes likteni ūsabas nerada. Varētu likties, pēc savas sociālās izcelšanās (V. Seile dzīmisi loti nabadzīgā ģimenē) viņai vajadzētu atbalstīt padomju varu. Kas tad viņu, tāpat kā, starp citu, ari loti daudzus, atgrūda no jaunās varas? Acīmredzot, pirmām kārtām divi apstākļi: lielinieku karojās ateisms un viņu kļūdas agrārajā jautājumā. (V. Seile sacīja, ka Latgales zemnieki 1919. gadā pārdzīvoja tādas pāšas grūtības kā mužnieku lalkos.) Viņa patiesi uzskatīja komunistus par galvenajiem sabrukuma, bāda un citu pilsonīkara apstāklos diemžēl neizbēgamu nelaimiņiem, bija noskānota boļševikos redzēt vienīgi sagrāvējus, kaut ko līdzīgu Antikrista iemesonumam. No tā ari cēlās viņas nesamierināmība pret tiem.

Latgaliešu frakcijas patriotisms tomēr neizraisīja īpašu entuziasmu valdības loceļos un vairumā Tautas Padomes deputātu. Daudzi latviešu politiku uzskatīja, ka pēc sarkano kāraspēka aizliešanas no Kurzemes un Vidzemes un Bermona sagrāves Latvija (tradicionalajā izpratnē, tas ir, bez Latgales) beidzot ieguvusi nacionālo neatkarību un tagad var nekavējoties sasaukt Satversmes sapulci. Taču tādā jautājumā nostādne bija pretrunā ar pirmā Latgales kongresa lēmumiem (tas notika 1917. gada maijā), kurā Latgale tika pasludināta par neatņemamu Latvijas daļu. Starp citu, šī kongresa darbā piedalījās tādi ievērojami latviešu politiskie darbinieki kā Z. Meijerovics un J. Zālīris, kuri atbalstīja pieņemtās rezolūcijas un apsolīja latgaliešiem vispusī-

gu atbalstu, lai panāktu Latgales atkalapvienošanos ar pārejo Latvijas daļu, kaut ari neparakstīja šajā sakarībā nekādas vienīdzības garantijas «trešajai zvalgznēi» nākotnē. Redzēdā Rīgas aprindu nevēlēšanos steigties ar Latgales atbrīvošanu militārā celā un uztverdamato kā «baltlesu» atteikšanos pildit agrāk pieņemtās saistības un kā kārtējo savas dzīmtenes diskrimināciju. V. Seile kārtēji protestēja: «Vai tad Latgale nav Latvija? Bez Latgales (...) Satversmes Sapulce nebūs Satversmes Sapulce.» Latgales frakcija izteica Tautas Padomei ultimātu: ja parlamenta vēlēšanas tomēr notiks pirms Latgales atbrīvošanas, tad tai vairs nav ko Rīgā darit.

Tomēr liela daļa galvaspilsētas politiku (un pirmām kārtām sociāldemokrāti, daļēji ari pats K. Ulmanis) centās izvairīties no tieša militāra konflikta ar Padomju Krieviju, kas būtu neizbēgams, ja tiktū uzsāktas kara operācijas Latgalē (jo P. Stučkas valdība atradās militāri politiskā savienībā ar KPFSR). Turklat Latvijas Republikas rīcībā līdz 1919. gada beigām vienkārši nebija pietiekamī daudz spēku, lai veiktu tik vērienīgas operācijas. Sī iemesla dēļ Rīga ilgu laiku valdīja uzskats, ka Latgales problēmas politiskais risinājums jāveic sarunu celā ar Padomju Krieviju. Un tādās sarunas drīz vien sakās.

(Turpinājums sekos.)

Piedāvajam dažas saldejuma sagatavošanas receptes.

RIEKSTU SALDEJUMS

3 olu dzeltenumi, 100 gramu cukura, 100 gramu riekstu, 300 gramu salda krējuma, vanilīns.

Olu dzeltenumus satrīt ar cukuru ūdens peldē 65 grādu temperatūrā. Atsevišķi saputot krējumau, saimais ar atdzesētu olu dzeltenumu masu, sabertzītēm riekstiem un vanilīnu. Izlikt masu porciiju trauciņos un līdz pasniegšanai galda novietot saldejumā kamerā.

SALDEJUMS NO SULAS

Puslitrs sulas vai sīrupa, cukurs.

Var izmantot svaigu vai konservētu saldinātu sulu, augļu vai ogu sīrupu. Saldejumu gatavo no sulas speciāla saldejuma liekārtā. Ja tādas nav, skidrumu vajag ieliet metāla formi-

Saldējums

nās un ievietot ledusskapja saldejumā kamerā. Kamēr sula sasalst, to periodiski apmaiša.

SALDEJUMS NO DEDZINĀTA CUKURA

200 gramu salda krējuma, 100 gramu cukura, 2 olu dzeltenumi, pusglāzes ūdens, 2 ēdamkarotes riekstu kodolu.

Divas ēdamkarotes cukura izkāuse katlinā, līdz tas klūst brūns, ieļe ūdeni, uzvāra un atdzesē. Olu dzeltenumus satrīt ar atlīkušo cukuru, saldo krējumu saputo biezā masā.

Olu dzeltenumu masu, dedzināto cukuru un putukrējumu samaisa, saliek trauciņos, apkaisa ar sašmalcinātiem riekstiem, sašķērši.

Saldējumu var pasniegt galdā ar riekstu karamēju gabaliņiem. Lai tās pagatavotu, divas ēdamkarotes sviesta un divas ēdamkarotes cukura cep, kamēr masa klūst brūna, pievieno sašmalcinātus riekstus, masu izlej uz dēliša, kas nozīests ar taukiem, vai uz šķīvja, ar nazi iezīmē lauzuma vietas un pēc tam, kad tā atdzīsus, salauz karamēju gabaliņos.

SOKOLADES SALDEJUMS

100 gramu šokolādes, 3 ēdamkarotes cukura, pusglāzes piena, viena glāze salda krējuma.

Pienu sakarsē, pievieno cukuru un saberzu šokolādi. Šokolādi izķīdina ūdens peldē un masu atdzesē. Pēc tam to sajauč ar saputoto saldo krējumu un sasaldē saldejumā kamerā.

APSVEICAM

FEBRUARI DZIMŪSOS:

85 gadu jubilejā —	Jevgeniju Daņilovu — 5,
Veroniku Ivānenko — 12,	80 gadu jubilejā —
80 gadu jubilejā —	Feodosiju Smirnovu — 21..
75 gadu jubilejā —	Marfu Podskočevu — 16..
70 gadu jubilejā —	Annu Sabanku — 29..
65 gadu jubilejā —	Mihaiju Maslobojevu — 2..
Grigoriju Stepanovu — 15..	55 gadu jubilejā —
55 gadu jubilejā —	Agaſiju Jemeļjanovu — 11..

Lai ceļš arvien Jums saules noklāts,
Lai vēl tālu Jūsu soļus dzird!

L. VIKSNA

sāmcelšanās svētkiem — nozīmīgu vietu ienem atteikšanās. Agrākajos gadītos tīcīgie gavēna laikā vienīmēr tika aicināti uz dedzīgām lūgšanām un gandarišanas darbiem. Atteikšanās un atturību jau kopš seniem laikiem Baznica līdz ar vīnas cilvēces gudrajiem ir uzskatījusī par šķīstojošu spēku, par vīsu spēku sakopošanu bū-

savu attieksmi pret lietām, ienem pret tām vajadzīgo distanci, lai ar brīvprātīgu atteikšanās no tām iegūtu neatkarību gan Dieva, gan sevis priekšā. Mums jāiegūst pierādījumi, kaut ari pavīsam ntecīgi, ka neesam šīs pasaules iznicīgo lietu vergi, bet stāvam tām pāri, ka nekalpojam šim lietām, bet esam atzinuši Dievu un to vīnu, kas ir vajadzīgs.

«Cilvēks nedzīvo no mai-

zes vien.» sacīja Jēzus (Lūka evaņģēlijā 4, 4).

Baznica liek tīcīgiem gavēna laikā sagatavoties uz Lieldienām (sogad 15. aprīli), kas ir mūsu atpensiānas noslēpuma svinības. Baznica mums liek gavēna laikā ne tīkai gavēt, bet gan lūgties, gavēt un dot dāvanas. Kas ir no kaut kā atsacījies, var to atdāvīnāt. Dāvana ir ista un patiesa tīcīgi tādā, ja tā ir prasījusi no dāvinātāja kādu atsacījās. Starp askēzi un tūvākīmīstību pastāv cieša sakarība. Senie cilvēki norādīja: ja gribi kaut ko patēti tīcīgiem, tad vispirms savu teikto pārdomā vīnātē.

Uzlūko sportistus, cik vīniem laika jāpavada treniņos, cik jāveic askētisku pamēniem, cik pāsaizlēdzības, cik gara sakopojuma, cik laika jāpavada atskirībā no ģimenes, draugiem. Uzlūko slimnieku, kuriam ārsts noteicis diētu, kas nav nekas cits kā gavēns un atturība. Lai atgūtu veselību, cilvēks ir gavēns atteikšies no garšīgiem edieniem un patīkamiem dzērieniem. Garāku mūžu nodzīvo tie, kuri ēšana un dzēriena ievēro mērenību. Uzlūko jaunu mūzikai, sevišķi to, kurš gatavojas starptautiskiem konkursiem. Cik laika pārīt, kamēr vīns lemacīs visas notis no galvas, cik laika pārīt vīrs vīnātēm, ka izcilajam amerikā-

nu pianistam Vanam Klaibernām, kā lasām tā dzīves aprakstā, katru dienu vajadzēja 6 stundas vingrināties klavīterspēlē, kamerītī bērni jautri rotājās un draiskojās. Un tā katra dienu. Tādi cilvēki nezina ne bērnības, ne jaunības. Viss veltīts mūzikai. Lai arī garlaicīgā vingrinājumi apnik. Man 5 gadus nācās pavadīt Rīgā, kur blakus dzīvokli bija jauns konseruatorijas students. Vīns vingrinājās klavierspēle līdz vēlai naktī un no agrārīta atklāja spēlēja. Daudzārīt apbrīnoju jaunā censona gribas spēku. Tagad vīns ir pazīstams komponists, mācībspēks konservatorijā. Garlaicīgā vingrinājumi beidzas ar spoziem panākumiem. Ja cilvēki kaut ko dzīvē sāmieši, tad tā ir neatlaibība, solis pa solidi, kā to dara kalnā kāpēji. J. Rainis par to raksta dzejoli «Kālnākāpejs».

Gavēna laikā kristīgā tīcība grib cilvēci norādīt uz jaunām un pētīšanām nešējām lietām. Tāpēc ne katrs kristītēs spēj iestīt. Daudzi, kā gavēns pastāv vīnīgi gaļas neēšanā. Gavēna jēdienā ietilpst ne vien atturība no ēdiem un dzērieniem, tas ir plāšās: atturīt nepilngadiņus jauniešus, kuri pirmoreiz sāk pīvot cigaretes un lietot narkotikus. Vārītā jaunieši, lai vingrinātos rakstura veidošanā. Gavēna laikā atsakās no saldejuma. Sīkums! Bet vīns sākās no mazuma... Palūkojeties uz tīcīiem, kuri nodevūšies alkohola dzēribai. Vīns nesnā sev pateikt — nē! So cilvēku gribi ir tīk vāla, ka tie respiķi būt noteicīji par sevi. Atteikšanās lietot alkoholu būs lielāks gavēns par galas neēšanu. Gavēns ir: kālsībām pateikt nē. Atteikšanās no tām lietām, kas miegu ievēd grēkā un pazudīna

dvēseli. Katrā kristīša pieņākums gavēna laikā ir sevi pārbaudīt, kas vīnam kaitē un kas nes svētību mīessai, dvēselei. Tas ir loti grūts uzdevums. Taču tas noteikti jādara, lai labi izmantotu laiku. Ielūkosimies sevi, padomāsim, ka visvairāk bojā veselību, kas nodara pāri nervu sistēmai, kas kaitē dvēselei. Gavēns iet kopa ar gandarišanu un lūgšanu. Ielūkojieties katehīsmā, ko daudzi no jums turējuši rokā bērnībā un mācījušies to pirms 30, 40, vairāk gadiem, daudzi varbūt nemaz nav lasījuši. Sāksim ar māzumu. Neviens svētās uzreiz nav kļuvis par svētu. Bija jādzīcīna lielas cīnīas, lai kļūtu garīgi bagātāki. Vīns bija tādi paši kā mēs. Ja vīni varēja, kāpēc nevarām mēs?

Būtiskā sagatavošanās uz Lieldienām noslēpuma svinēšanu notiek gavēna noskaņojumā. Kas neapmierina savu izsalkumu, vienīgā, kādā, lai varētu oakalbot izsalkušajiem, tas sāk sajust izsalkumu pēc taisnības, un tām Dievs ir apsolījis apmierinājumu, visaugstāko apmierinājumu.

«Tagad mūsu atpestīšana ir tuvāk nekā tad, kad kļūvām tīcīgi. Ir piemāksīstūda celties no mīga. Nākts ir pagājis, diena ieštājusies. Tāpēc atmetīsim tumsas darbus un ietērpsīmēs gaismas brunās.» (Svētā Pāvila vīstule romiešiem 13, 11—12).

Dekāns A. BUDZE

Redaktors A. RĀNCĀNS

LIDZJŪTĪBA

Izsakām līdzjūtību ZUZANNAS VAIVODES tuviniekam sakārā ar vīnas notikumiem.

Kolhoza «Sarkanais Oktobris» valde, sabledrīkās organizācijas

GAVĒNIS

tīcījam. Baznica grib pānākt, lai šajā laikā, kas veltīts pārdomām par cilvēces atpestīšanu, kas rada vēlēšanos tīk atpestītam, cilvēks spētu pats sevi alzīlegt un būt pilnīgi gatavs atsaukties uz jebkuru Dieva aicinājumu, lai cilvēks ar brīvprātīgu atteikšanās norādi: ja gribi kaut ko patēti tīcīgiem, tad vispirms savu teikto pārdomā vīnātē.

Mūsu prasības pret dzīvi līdz ar šo prasību piebilstījumu, no kā savukārt izaugs vīnātēs prasības, ir tiekālības, omulības, ledzīlīnāšanās rūpēs par priekšķībām, varu un autoritāti ir tās lelejas, kas jāaizpilda. Sādus vingrinājumus patīkamības, mantīkārības pārvārēšanā sauc par askēzi. Tā nav iemīlota. Loti zēl, ka askēze atstāta tīkai ordena loceļu zīnā un pasauleigie kristieši uzskata, ka uz vīnem tā neattiecas. Tieši mums, kas dzīvojam pasaullīgā dzīvī, nepliešamības sagatavošanās laikā uz Lieldienām — Kristus Aug-

Redakcijas adrese: 228273, Preiļu rajona Riebinu ciemā, agrofirmā «Sarkanais Oktobris». Telefons redaktoram un nodajām vadītājam — 56732.

Pas. 207.
Met. 2200.

Iespējots Latvijas izdevniecību, poligrafijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības Daugavpils tipogrāfija. Formāts — 1 nosacīta iespiedloksne.

J A U N A I S C E L Š

Latkraksts «Jaunais Ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās.